

РЕШЕНИЕ

№ 5626

гр. София, 20.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 12.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5557** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК], адрес в Република България – [населено място], област Б., [улица] чрез адвокат У. от АК - Б., ул. „д – р Х. Т.“ срещу отказ № 5364р – 1956/ 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалноправни разпоредби и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че чужденецът има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Актът е издаден в несъответствие с целта на закона. Иска от съда да бъде отменен отказ № 5364р – 1956/ 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на З. М., дата на раждане 22.08.1991 г., гражданство Република С.. Иска от съда преписката да бъде върната за ново произнасяне в срок съобразно решението на съда.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява. На 11.09.2023 г. е постъпила молба становище за даване ход на делото. Претендира присъждане на разноските по делото, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по делото - директор на дирекция „Миграция“ при МВР - [населено място], редовно призован, представлява се от юрисконсулт Ч.. Оспорва жалбата.

Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, счита жалбата за неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят З. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК], с посочен адрес в Република България, [населено място], [улица], е лице от български произход, което е видно от представеното по делото удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина (л. 32 от делото). В него е посочено, че З. М. е от български произход.

На 09.09.2022 г. З. М. е подал заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като са приложени изискуемите документи.

По повод на подадени 5 броя заявления от чужди граждани за постоянно пребиваване в Република България е извършена проверка на 03.11.2022 г. на адреса в [населено място], [улица]. При проведената проверка е извършен разговор с Л. Ж. Л., която е посочена като домакин от чуждите граждани. От нея е снето обяснение, в което посочва, че е собственик с баща си на два апартамента, които се намират на ет. 1 и ет. 3 на горепосочения адрес. По отношение на жилището, което се намира на ет. 1 твърди, че е годно за живеене, с обща площ от около 100 кв.м., стаи с основно предназначение 4 бр. с обща площ около 60 кв. м. Л. Л. е заявила, че е сключила общо 6 бр. договори за наем с чужди граждани, от които единствено Д. от С. живее в него, а останалите е виждала само веднъж при подписването на договора за наем, като те не живеят там. По отношение на жилището, което се намира на ет. 3 е посочила, че същото е годно за живеене с обща площ около 70 кв. м., като в него живеят лелята на Л., и двете ѝ деца, общо 5 човека - няма живущи други български или чужди граждани. В този апартамент има общо 7 броя сключени договора за наем с чужди граждани, като не си спомня имената им, не живеят на адреса и ги е виждала единствено при подписването на договорите. Установено е още, че Л. Л. е собственик и на апартамент, находящ се в [населено място] , [улица], №1, ет. 1 (партерен етаж), с обща площ около 40 кв. м., стаи с основно предназначение 2 бр. с обща площ 30 кв. м. Този адрес е посочен за пребиваване от лицето З. М.. Л. Л., твърди, че на този адрес има сключени 6-7 договора за наем с чужди граждани, на които не си спомня имената, като отново заявява, че ги е виждала веднъж при подписването на договорите и никой от тях на живее на адреса, като дори в апартамента липсва електричество. В заключение обяснява, че в трите горепосочени апартамента има сключени около 15 – 20 договора, като не е сигурна за общия им брой.

За тези обстоятелства е съставена докладна записка (л. 39 от делото).

Изготвено е становище рег. № 5365р-2552 / 29.11. 2022 г. с мнение да се откаже разрешение за постоянно пребиваване, тъй като лицето е декларирало неверни данни относно адреса на пребиваване.

С отказ № 5364р – 1956/ 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 29.03.2023 г. на пълномощник.

С жалба постъпила на 13.04.2023 г. на електронната поща на АССГ и подписана с електронен подпис, видно от отбелязването върху нея, е оспорен отказа по съдебен

ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният акт, е издаден от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор с „Никлеон Бау“ ЕООД, с адрес и седалище на управление: [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че З. М. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица], като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота – Л. Л., че му го предоставя за ползване и е съгласен да бъде адресно регистриран на този адрес.

Видно обаче от докладна записка рег. № 5365р-2329 04.11. 2022 г. при извършената проверка на адрес с [населено място], [улица], е установено, че Л. Л. е собственик на три жилища, като в жилището находящо се в [населено място], [улица], ет. 1 (партерен етаж), посочено и за адрес за пребиваване от лицето З. М., е заявила, че само на този адрес има сключени 6-7 договора за наем с чужди граждани, на които не си спомня имената, както и обстоятелството, че ги е виждала веднъж при подписването на договорите и никой от тях не живее на адреса, като дори в апартамента липсва електричество.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес, като собственичката въобще не е виждала чужденеца, както и че в жилището липсва електричество, т. е. на практика то не е годно за живеене. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларираният адрес.

Видно от извършената справка на този адрес са регистрирани 3 чужди граждани. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС (например Решение № 6358 от 14.06.2023 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. дело № 4680 / 2023 г.)

Видно е, че декларираният адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същото е фиктивно и безспорно представлява неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

От друга страна, жалбоподателят е уведомен, че трябва да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, които е посочил в жалбата. В открито съдебно заседание от дата 12.09.2023 г. съдът е указал на жалбоподателя, че в настоящото производство се оспорва отказ за издаване на административен акт. Това означава, че оспорваният е длъжен да установи, че са били налице условията за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК).

С тази доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил. Не е доказано в хода на съдебното производство, че са били налице предпоставките за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят не е доказал, че данните по отношение на адрес на пребиваване са верни.

При това положение се налага извод, че З. М. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба трябва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, жалбоподателят трябва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 45 – ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. М., сръбско гражданство, [дата на раждане] , срещу отказ № 5364р – 1956/ 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА З. М., сръбско гражданство, [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: